

[Maigaard.]

Jeg beder endnu en gang — for det er jo ikke sidste gang, vi beskæftiger os med skolens indhold — ministeren om at læse med mildt sind hr. Heinesens bemærkninger om disse problemer.

Jeg synes i al fald, at sådan som ministeren udtrykker sig nu, og sådan som jeg husker ministerens tidligere standpunkter, falder Christian Winthers ord mig i tanken, dette med bagerens Rikke, der før var så sød. Prøv nu at se, hvad der tidligere er sagt fra socialdemokratisk side.

Så vil jeg i de sidste minutter, der er mulighed for at bruge her, godt sige ganske få ting om de hellige køer i debatten, for det interessante er, at vi har en ivrig debat, også ude i landet, som får politisk betydning, men som er komplet uden forbindelse med skolens hverdag. Fru Gerda Møller gav et glimrende eksempel på denne meningsløse debat i sit sidste indlæg. Det er diskussionen om formålsparagraffen, det er diskussionen om kristendomsundervisningen, og det er diskussionen om seksualoplysningen. Det diskuteres ivrigt og fuldstændig uden relation til virkeligheden.

Først om formålsparagraffen. I og med at det ikke har været muligt og ikke vil være muligt at bruge formålsparagraffen praktisk, f. eks. ved at påberåbe sig formålsparagraffen i en administrativ afgørelse — det vil det ikke være, og det har det ikke været — så er det for os ligeegyldigt, hvordan formålsparagraffen bliver. Man kan godt stryge den og sige, at kommunalbestyrelsen fastlægger formålsparagraffen. Man kan tage fru Tove Nielsens, man kan tage hr. Heinesens, man kan tage hr. Jørgen Jørgensens, det er bedøvende ligeegyldigt. Det, der optager os, er forsøgsparagraffen. Med den status, formålsparagraffen har, er den ikke en offentlig debat værd.

Vedrørende kristendomsundervisningen understreger jeg hr. Poul Dams synspunkter, som dækker mit partis mening, men jeg føjer til, at når vi nu så fromt skal bøje os mod hinanden, som ministeren sagde, så er det afgørende for os, at der ikke bliver givet karakterer, og at der ikke skal være eksamen i kristendomsundervisning, for så ved vi jo godt alle sammen, og ikke mindst hr. Chr. Christensen, som var inde på spørgsmålet, at timerne vil blive brugt til noget an-

det, og det har jeg i og for sig ikke så pokkers meget imod. Så lad os nu ikke diskutere dette, som om det var et vigtigt problem. Livet går sin gang. Man kan læse det i kristendomsundervisningskommissionens betænkning, at timerne bliver brugt til noget andet, det bliver sværere at få lærere til det, man må efterhånden sætte lærere til det, som ikke har lyst til det, og så bliver timerne såmænd brugt til noget andet og meget fornuftigt. Hvis det er den måde, vi får kristendomsundervisning på, skal jeg ikke beklage det. Men lad os nu ikke gøre en stor politisk sag ud af det. Om man så tog alle standspersoner i Ringkøbing amt og satte dem til at kontrollere, så ved vi jo, at timerne i stigende grad bliver brugt til noget andet.

Til sidst om seksualoplysningen. Også det skal være et problem, men vi ved jo, at helt uanset de diskussioner, vi har ført om seksualoplysning her i tinget, og de har været mange, så er livet gået sin gang, og gud ske lov for det. Så lad os nu heller ikke gøre det til et stort politisk problem. Jeg synes i al fald, at hvis man ser på de hellige køer fra skolens side, så er debatten herom grønt lysende vanvid, hverken mere eller mindre.

Chr. Christensen (KrF):

Med hensyn til hr. Maigaards bemærkninger om, at kristendomsundervisningstimerne vil blive brugt til noget andet, hvis man fastholder dem i folkeskolen — sådan måtte jeg forstå udtalelsen — vil jeg gerne sige, at jeg kan ikke acceptere, at man, fordi man misbruger en ting og misligholder den, bare skal fjerne den. Kristendomsundervisningstimerne må gives i respekt over for det fag.

Hr. Poul Dam og jeg har tidligere her drøftet kristendomsundervisningens stilling i folkeskolen. Vi har nogle principielt modstående synspunkter. Det, der glæder mig, er, at vi begge er i stand til at få lov til at fremlægge disse synspunkter til åben debat, og jeg vil også håbe, at de kan indgå i arbejdet i undervisningsudvalget. Men når hr. Poul Dam siger, at det er kirkens opgave at undervise i kristendomskundskab — og disse bemærkninger, medføjet synspunkter om frihed, fik tilslutning fra hr. Bertel Haarder — må jeg spørge: ligger der deri, hr. Poul Dam og hr. Bertel Haarder, det